

hed. Forresten havde han straks af sig selv forstaaet, at Frøken Blombergs Nabob-Lignelse ikke var ment som en Kompliment.

Han satte sig ned og gav sig til at mønstre den unge Dame, og nu, da han havde hende paa nærmere Hold, saae han mere nøgtern paa hendes Skikkelse og bedømte den som Kender. Han kunde dog ikke lade være med at forundre sig over, at han ikke straks ved deres Møde i Alleen havde lagt Mærke til, hvor smuk hun var. Sikken et Par klare og kloge Øjne! tænkte han. Og saadan en smuk Mund, saa blødt kruset, endnu lidt spæd maaske og lidt blodfattig, men til Gengæld frisk og kysk som en vild Rose.

De to Damer havde givet sig til at tale om det samme Ulykkestilfælde, som Præsten nylig berørte inde i Hofjægermesterens Stue. I Vendinger, der mistænkeligt mindede om Faderens, fortalte den unge Pige, hvordan »det beklagelsesværdige Menneske« havde faaet hele Underlivet oprevet, og at Doktoren ikke mente, han kunde leve. Men Per var pludselig bleven uopmærksom. Det var gaaet op for ham, hvad det var for en kendt og kær Person, Frøkenen hele Tiden havde mindet ham om. Det var Fransisca. Hans unge, mælkefriske Nyboderskæreste! — Herregud! tænkte han, helt blød om Hjertet, hvor var det dog længe siden, han havde haft hende i sine Tanker! Og han havde dog i Grunden holdt meget af hende...